

Sinalumni Nieuwsbrief

WOORD VOORAF

Hallo sinalumna/sinalumnus,

Hopelijk heeft iedereen 2020 goed ingezet en kan het Chinese jaar van de rat nu van start gaan! Zij het enigszins in mineur gezien de non-stop berichtgeving over het ondertussen twee maand oude corona virus...

Om terug mee te zijn met Sinalumni-nieuws en weetjes kan je alvast beginnen met onze nieuwsbrief. In deze editie vind je onder meer een kort verslagje van onze **jaarlijkse lezing**, dit keer met vertaler-sinoloog **Mark Leenhouts**; een bespreking van de spraakmakende en oscarwinnende documentaire **American Factory** door **Elisabeth Erreygers (2017)**; een boeiend **S-interview** met afgestudeerde sinologe **Anne-Sophie De Schepper (2011)** over haar *Star Trek* ervaringen in een Chinees gaming-bedrijf en nog veel meer...

Veel leesplezier en voor iedereen veel mooie momenten gewenst in 2020!

Els Hedebouw

Interim-voorzitter

INHOUD

Woord vooraf	1
Verslag lezing november 2019	2
S-Interview: Anne-Sophie De Schepper	2-3
Midherfstfestival	4
Thesis onder de loep	5
De chengyu-rubriek	5
Van Sinologie naar Chinese studies	6
Youtube kanaal: Food Ranger	6
Filmbespreking: American Factory	7
Vinger aan de pols	8
Protesten in Hong Kong	9-11
Valven	11

Sinalumni

Vereniging van oud-studenten Sinologie KUL
P/a Sinologie K.U. Leuven
Blijde Inkomststraat 21
3000 Leuven
<http://www.sinalumni.com/>

Voorzitter: E. Hedebouw

Sinoserv: T. Van Hoey

Webmaster: S. Van Eynde

Penningmeester: N. Standaert

Kerngroep: C. Defoort, E. Erreygers, E. Hedebouw, N. Standaert, K. Stessens, K. Van den Troost, S. Van Eynde, T. Van Hoey, A. Verstegen

Redactie nieuwsbrief: C. Defoort, E. Erreygers, S. Gulinck, E. Hedebouw, K. Van den Troost, S. Van Eynde, T. Van Hoey

Voor meer informatie kan u terecht op onze website, of via e-mail: info.sinalumni@gmail.com

Lezing Mark Leenhouts: “De vertaler als lokvogel”

door Eline De Heyn (2de Master)

De lezing van Mark Leenhouts vond plaats op **12 november 2019** tijdens de jaarlijkse Sinalumni bijeenkomst. Leenhouts begon zijn lezing met het vroegste karakter met de betekenis van 'vertaler', namelijk 翻 *é* (zoals in 翻鸟 *é'niǎo*). Hij vertelde erbij dat dit karakter voornamelijk 'lokvogel' betekent, want dat is ook de voornaamste rol van een vertaler: een brontekst overzetten naar een doelttekst en zo een groter publiek aantrekken tot de tekst.

Mark Leenhouts nam tijdens zijn lezing de rol van beide betekenissen van dit woord op zich: hij lokte onze totale aandacht naar de geschiedenis van vertalingen van Chinese

bronteksten naar de Nederlandse doeltteksten. Hij gaf ook de moeilijkheden die tijdens deze overzetting aan het licht kwamen, onder andere het gebrek aan interesse van een Nederlandstalig publiek voor Chinese romans en de moeilijkheden in het proces van de overzetting, zoals een spreekwoord (成语 *chéngyǔ*) vertalen en de keuzes die een vertaler moet maken tussen een vertaling die trouw is aan de brontekst of een die vertrouwd aanvoelt voor de lezer.

Naast deze moeilijkheden is er ook nog het verschil van de verhaallijn in Chinese romans: zeker de verhaallijn van klassieke Chinese

romans voelt voor een westerse lezer vreemd aan. Hij had het ook over hoe het proces van zijn vertaling van *De Droom van de Rode Kamer*, een van de klassieke Chinese romans, verliep.

Na afloop van deze lezing kan wel gezegd worden dat Mark Leenhouts zijn rol van lokvogel heeft volbracht: de interesse voor vertalingen van Chinese bronteksten werd zeker aangewakkerd bij zijn publiek. Maar deze moeilijkheden zullen sinologen er niet van weerhouden om Chinese romans te lezen (zowel in het Chinees als in het Nederlands) na de lokvogel van een lezing van Mark Leenhouts.

BOEK INFO

*Chinese literatuur van nu:
Aards maar bevlogen*

AUTEUR: MARK LEENHOUTS
Uitgever: de Geus

S-interview: Anne-Sophie De Schepper

door Carine Defoort (1983)

Anne-Sophie was een stille en hardwerkende studente. Voor mij ontloopte ze zich toen ze met een origineel thesisonderwerp kwam aandragen: de toepassing van Sunzi's kunst van het oorlogsvoeren (Sunzi bingfa) door managers. Ik was verkocht en viel van de ene verbazing in de andere telkens ik haar na de studies weer tegenkwam. Daarom dus dit interview.

1) Wat heb je na je studies in Leuven gedaan?

Na mijn Master in de Sinologie wist ik nog niet meteen welke richting ik uit kon gaan. Een zeer algemene Master-na-master in Internationale Betrekkingen en Diplomatie bood me nog een tijdje uitstel. Daarna lokte de arbeidsmarkt onverbiddelijk. Met behulp van een Leonardo da Vinci Internship Grant trok ik naar Londen, waar ik een stage als Content Writer had weten te versieren.

De vreugde was groot toen ik daar na enkele weken ook permanent aan de slag mocht. Hoe ze in heel het Verenigd Koninkrijk geen betere Engelstalige Content Writer konden vinden dan deze kleine Vlaming, blijft voorlopig nog een mysterie.

Na een tweetal jaar in Londen sprak ik vloeiend Engels, doorspekt met het nodige sarcasme, terwijl mijn kennis van het Mandarijns echter gereduceerd was tot een schamele 好久不见 *hao jiu bu jian*. En behalve het hanteren van de lijfspreuk 好好学习, 天天向上 *haohao xuexi, tiantian xiang shang*, zag ik slechts één oplossing om mijn Chinees terug naar een aanvaardbaar niveau te tillen: ik diende mijn ontslag in en boekte een ticket richting Shanghai.

Nadat ik was toegekomen in Shanghai, maakte mijn vreugdedansje als snel plaats voor een lichte paniekaanval. “Als ik geen job vind, wat best zou kunnen, dan moet ik onverrichter zake én werkloos weer naar huis keren. What had I been thinking?” Maar zoals wel vaker op dat soort momenten, kwam de hulp als het ware vanuit de hemel gezonden.

Een ruimteschip kwam neergedaald in het prachtige doch snikhete Fuzhou, en de bemanning bood mij een job aan als Intelligence Officer. NetDragon Websoft Inc. noemden ze zichzelf. En ik wou maar al te graag deel uitmaken van dit bonte gezelschap. Google, of liever Baidu het even, en je zal begrijpen waarom.

Anne-Sophie De Schepper schreef haar thesis over hoe Sunzi's gedachtegoed kan worden toegepast op onderwerpen zoals management, marketing of diplomatie. Ze combineert nu haar job als Communications Coordinator bij Atlas Copco met freelance copywriting en een ingekorte MBA opleiding.

Met een hoofdkantoor in de vorm van **de USS Voyager uit de sci-fi reeks Star Trek**, hoef ik jullie niet te vertellen dat dit een avontuur was zoals je ze tegenwoordig alleen nog in China kan meemaken. Sta mij toe om verder uit te wijden over mijn hoogst eigenaardige job bij dit gaming-bedrijf. Ik woonde en werkte op de campus in Changle (nabij Fuzhou) samen met 5000 Chinese collega's. Op een ochtend, toen ik mijn hittebestendig gordijn opentrok, zag ik acht monniken op een veel te klein Pikachu-golfkarretje voorbijzoeven. Met een luidkeelse 'om mani padme hummm' kegelden ze ij zo na één van onze pluizige lama's op hun ochtendwandeling in het zwembad door rakelings langs deze versufte viervoeters te razen. Nog een beetje verward verplaatste ik me met een segway onder de voeten efficiënt richting pretpark, ik bedoel kantoor. Terwijl ik wanhopig probeerde in te loggen met een bezwete vingerafdruk, groette ik onze dinosaurus-replica Stan, wiens broertje op de Google campus pronkt.

Als westers onderdeelje van het Intelligence Department probeerde ik dag in dag uit een antwoord te vinden op de vele vragen die de grote baas zich stelde. Die laatste refereerde trouwens naar zichzelf als the president of the galaxy. Mijn opdrachten varieerden van 'vertel me eens welk westers bedrijf ik nog kan overnemen' tot 'koop mij eens een voertuig dat ik nog niet heb'. De keuze was vrij beperkt, als je weet dat the president of the galaxy reeds alle mogelijke dure voertuigen bezat die je je maar kon bedenken, alsook een jacht, een privé-jet, en zelfs een stuk spoor met daarop een stoomtrein. 'Een tank?' was mijn aarzelende, maar definitieve antwoord.

Toen mijn haar echter in een permanente krul bleef staan door de overdadige vochtigheid in de regio, en ik ook tegen mezelf begon te praten uit eenzaamheid, besloot ik dat het tijd was om naar huis terug te keren. Eens terug in België, ging ik aan de slag als Corporate Communications Advisor bij KPMG, wat voor mij een hele goede leerschool was. Na drie jaar maakte ik nog even een tussenstop bij Degroof Petercam en Pictet Asset Management als

Marketing Manager, om uiteindelijk bij Atlas Copco te belanden als Communications Coordinator.

2) Waar ben je nu mee bezig?

Mijn job als Communications Coordinator bij Atlas Copco en mijn werk als freelance copywriter nemen het grootste deel van de dag in beslag. Daarnaast volg ik nog een ingekorte MBA opleiding, die me hopelijk een strategische achtergrond kan bieden in mijn nieuwe functie. China komt er jammer genoeg nog weinig aan te pas. Gelukkig geef ik af en toe eens een gastlesje in de plaatselijke middelbare

school over de Chinese cultuur en woon ik, al of niet toevallig, in het Antwerpse Chinatown. Ik spreek ook systematisch elke Chinees aan die mijn pad kruist.

3) Wat vond je het meest waardevol aan je opleiding?

Over deze vraag heb ik even moeten nadenken. Waren het de strenge maar rechtvaardige lessen alsook aanmoedigingen van professor Zhao? De inzichten en aha-momenten van professor Standaert, vooral dan in de lessen encyclopedie van de Sinologie? Het laaiende enthousiasme van professor Defoort over alles wat klassiek Chinees is? Was het dat jaar in Hefei waarin ik 10kg ben bijgekomen? De thesis? Het af en toe de moed verliezen om dan met vernieuwd zelfvertrouwen weer verder te gaan? Het is allicht de geslaagde combinatie van dit alles die de opleiding voor mij zo waardevol heeft gemaakt.

4) Zou je opnieuw Sinologie gaan studeren als je kon terugkeren in de tijd?

Zeker en vast. Toegegeven: toen ik net afstudeerde, had ik soms wel spijt dat ik geen meer voor de hand liggende studiekeuze had gemaakt, zoals bv. rechten of economie. Dan weet je meteen in welk soort bedrijven je later terecht kan. Nu was het een zoektocht. Keer op keer uitleggen dat je geen 'psychologie' maar 'Sinologie' gestudeerd hebt, om dan te horen dat dat wel heel interessant lijkt, die 'chinologie', maar wat doe je daar juist mee? Maar als ik nu zo op mijn avonturen terugkijk, zou ik dit alles voor geen geld van de wereld gemist willen hebben. En het is vaak mijn net atypische profiel dat ervoor zorgt dat ik voor bepaalde jobs wordt uitgekozen. Sinologie heeft heel wat deuren voor me geopend, en ik kijk ernaar uit om te zien wat de toekomst nog in petto heeft.

5) Welke herinnering aan je studententijd in Sinologie is je het meest bijgebleven?

Ik schreef mijn thesis over *The Art of War van Sunzi*, en hoe zijn gedachtengoed kan worden toegepast op zowat alle mogelijke onderwerpen. Denk maar aan management, marketing of diplomatie. Maar, zo ontdekte ik tijdens het zwoegen aan mijn thesis, Sunzi is net zo relevant voor de opvoeding van je kinderen, het winnen van een pokerspel of zelfs in de liefde.

Of ik het nu wil of niet, die Sunzi blijft me achtervolgen. Wanneer ik naar een speech van wijlen auteur David Foster Wallace luister, herken ik ideeën die Sunzi eeuwen geleden al had ontdekt. En wat de inspirerende managementgoeroe Simon Sinek verkondigt, is dat niet gewoon een herkauwing van wat Sunzi al lang wist?

6) Wat wil je nog verwezenlijken in de toekomst?

Over het algemeen ben ik niet zo'n spraakwaterval, maar wanneer je naar mijn avonturen in China vraagt, mondt dit soms uit in een stortvloed aan verhalen. "Of ik daar eens geen boek over zou willen schrijven?" klinkt het dan soms. Bij deze belof ik het dus plechtig op papier: er komt een boek. Ooit.

Midherfstfestival

中秋节

door Laura Van Laer (2014)

In dit artikel vertelt Sinologe Laura Van Laer ons iets meer over de geschiedenis van een van de belangrijkste Chinese feestdagen en geeft ze ons ook meer uitleg over wat er bij haar in de Chinese familie op die dag zoal gebeurt!

Traditioneel wordt op de **15e dag van de 8ste maand van de maankalender** in China, alsook in verschillende andere Aziatische landen het Midherfstfestival gevierd. Vorig jaar werd het feest, ook wel Chinees Maanfestival genoemd, gevierd op vrijdag 13 september 2019. Het Maanfestival is samen met Chinees Nieuwjaar één van de belangrijkste Chinese feestdagen.

Het is een echte feestdag waar de ganse familie samenkomt en waarop het samenzijn met familie en vrienden centraal staat. Familieleden die er niet kunnen bijzijn omdat ze bv. te ver weg wonen, kijken 's avonds dan ook naar de maan om zich zo verbonden te voelen met hun familie en vrienden.

Vroeger was het feest vooral bedoeld om de goden te bedanken voor een goede oogst, maar nu wensen mensen vooral immateriële of materiële dingen, zoals bijvoorbeeld een goede man, een baby, goede zaken, een lang leven, geld of een goede toekomst.

Het maanfestival wordt al duizenden jaren gevierd in China. 's Avonds komen families en vrienden bij elkaar en aanbidden samen de maan. Er worden ook allerhande offers gemaakt zoals fruit, koekjes, alcohol en thee.

Kinderen offeren ook weleens potloden en notitieboekjes om te wensen voor goede punten op school. Verder branden de mensen ook wierrook. Deze offers zijn dan voor **Chang'e, de godin van de maan en van de onsterfelijkheid.**

Volgens de legende was de man van godin Chang'e, genaamd **Hou Yi** voortreffelijk in boogschieten. Zo zouden er op een dag tien zonnen samen opgekomen zijn en brachten deze veel ongeluk met zich mee voor de mensen op aarde. Hou Yi schoot negen zonnen neer met zijn boog en

liet maar één zon over om voldoende licht te hebben.

Een onsterfelijke man aanbad Hou Yi voor zijn daden en gaf hem als beloning het elixir voor onsterfelijkheid. Maar Hou Yi wilde zijn vrouw Chang'e echter niet achterlaten op aarde en onsterfelijk worden zonder haar. Daarom gaf hij het elixir aan zijn vrouw om het te bewaren. Maar een knecht van Hou Yi, **Peng Meng**, kende het geheim. Op een dag, **de 15 dag van de 8ste maand van de maankalender**, brak

Peng Meng in in het huis van Hou Yi en Chang'e. Hou Yi was toen niet thuis en hij dwong Chang'e om hem het elixir te geven, maar Chang'e weigerde dit en dronk het drankje zelf op. Dit zorgde ervoor dat ze recht de hemel in vloog. Omdat ze haar man zo graag zag en liefst zo dicht mogelijk bij hem wou zijn, koos ze ervoor om op de maan te gaan wonen.

Toen Hou Yi terug thuiskwam en vernam wat er was gebeurd was, was hij heel erg aangedaan. Hij nam wat fruit en de favoriete cakejes van Chang'e en offerde deze ter ere van zijn vrouw. De mensen in het dorp zagen deze offers en deden mee uit sympathie. En zo gaat dit anno 2019 nog steeds.

Naast offeren zijn er ook nog andere gebruiken die typisch zijn voor het Maanfestival. Mensen maken bijvoorbeeld kleurige lantaarns. Op deze lantaarns schrijven ze raadseltjes om samen met familie en vrienden op te lossen. Verder maken of kopen mensen ook "*mooncakes*". Dit zijn de typische ronde cakejes gevuld met bijvoorbeeld rode bonen, eigeel of geroosterd varkensvlees. De achterliggende betekenis van deze cakejes is dat hun ronde vorm de familiereünie symboliseert. Tradities en gebruiken voor Maanfestival verschillen van familie tot familie en van regio tot regio in China.

Thesis onder de loep

door Moira De Graef (2019)

De thesis schrijven, voor sommigen is het een kans om zich te verdiepen en echt vast te bijten in een welbepaald onderwerp, voor anderen eerder de laatste horde om het masterdiploma sinologie binnen te halen. Met de thesis, die toch wel het gros van de tijd in het laatste masterjaar opsloopt, levert elke sinoloog een blijvend werkstuk af dat een mooie plek krijgt in de boekenkast van de Oost-Aziatische bib. Hieronder laten we kersvers sinologe Moira De Graef (2019) aan het woord om kort haar thesis voor te stellen.

THESIS TITEL

Becoming Dagongmei: Liminal Identity Practices in Migrant Women's Autobiographies

MOIRA DE GRAEF
2019

"Even though we migrant workers are an enormous group within China's population, getting even larger and larger, yet we still try to survive between the cracks. We exist

in the awkward state of the 'three don't cares': the country doesn't care, our place of origin doesn't care, our place of temporary residence doesn't care."

Dit citaat komt uit een autobiografische blogpost van **Fang Yiluo**, een jonge Chinese vrouw die op haar 19de naar Shenzhen migreerde om er in een elektronicafabriek aan de slag te gaan. Fang is één van China's 286 miljoen arbeidsmigranten: mensen met een plattelands-*hukou* die wonen en werken in stadsgebieden. Er bestaan veel vooroordelen over mensen als Fang Yiluo: in de media en in alledaagse gesprekken worden ze regelmatig afgeschilderd als misdadigers, onhygiënisch, immoreel,... Tegelijkertijd wordt migratie door verschillende actoren voorgesteld als een manier om de sociale ladder te beklimmen, vooral dan voor jonge vrouwen. Het zou een kans zijn om te ontsnappen aan de armoede en onderdrukkende tradities van het platteland, en om zich een "moderne" en "stadse" identiteit aan te meten. Hoewel er dus veel over deze arbeidsmigranten gesproken wordt, komen zij zelf minder vaak aan het woord.

In "Becoming *Dagongmei*" worden daarom de stemmen van twee arbeidsmigrantes

centraal gesteld. Er wordt dieper ingegaan op het idee van persoonlijke transformatie aan de hand van een speciaal soort arbeidersliteratuur: online gepubliceerde autobiografische teksten. De publicaties van Fang Yiluo en haar lotgenote **Wu Xia** worden geanalyseerd met behulp van antropologische theorieën over identiteitsvorming en transformatie. Arbeidsmigratie komt daarbij naar voren als een soort *rite of passage*: een overgangsrite van "plattelandsmeisje" naar "stadsvrouw".

Voor Wu Xia en Fang Yiluo is deze overgang echter verre van eenvoudig: uit hun autobiografieën blijkt een ingewikkeld, meevoudig en uiteindelijk onvolledig identiteitsproject. Hun zelfperceptie botst met en wordt beïnvloed door tegenstrijdige verwachtingen van de Chinese staat, de fabriekseigenaars, en hun dorpsgenoten. Wu en Fang blijven vastzitten in het midden van hun overgangsrite, in wat ook wel de "liminale fase" genoemd wordt. Ze worden niet erkend als stadsbewoners, maar voelen zich ook niet langer thuis op het platteland. Zodoende bevinden ze zich op de grens tussen ruraal en stedelijk China, in de "cracks" van de Chinese samenleving.

De chengyu-rubriek

door Sara Claes (2016)

Welkom in de 成语-rubriek, waar blijkt dat lessen uit het oude China hun relevantie in 2019 nog niet verloren hebben! In deze rubriek zetten we aloude Chinese spreekwoorden in de verf die vanwege een nieuwe invulling vandaag de dag net zo goed in zwang zijn, en keren we kort terug naar hun oorsprong!

“自相矛盾”
zì xiāng máo dùn
(zichzelf tegenspreken)

Lang geleden was er eens een man die op de markt speren (矛) en schilden (盾) verkocht. Hij stak een schild in de lucht en begon dit aan te prijzen: "Kijk naar mijn schild!

Dit is het sterkste schild ter wereld, geen enkele speer kan door dit schild heen steken!" Ook voor de speren begon hij reclame te maken: "En mijn speren, kijk! Er bestaan geen krachtigere speren dan de mijne! Geen enkel schild weerstaat aan deze speren!" De omstanders vonden dit merkwaardig. Een voorbijganger besloot om de situatie op te helderen: "Als het klopt dat jouw schilden ondoordringbaar zijn en jouw speren onverslaanbaar, wat gebeurt er dan wanneer je met een speer van jou één van je schilden probeert de doorboren?" Na het horen van die vraag pakte de verkoper zijn spullen in en vertrok.

Van Sinologie naar Chinese studies

door C. Defoort (1983)

In het academiejaar 2020-21 verandert de naam "Sinologie" in "Chinese studies." Daar zijn heel wat gesprekken aan voorafgegaan met stafleden, studenten, alumni en ook collega's van andere universiteiten (onder meer uit **Leiden**). Om een heel lang en complex verhaal kort te maken, zou men kunnen stellen dat deze naamsverandering een evolutie weergeeft die eigenlijk al lang bezig was, namelijk **van een focus op China's lange traditie naar het hedendaagse China**, en van overwegend tekstueel onderzoek naar een **nadruk op disciplines zoals Economie, Sociologie of Politicologie**. Deze evolutie overstijgt bovendien de KU Leuven.

Eenvoudig geschetst kan men stellen dat Sinologie een Europese studie is die gegroeid is uit de **Oriëntalistiek**, wat zijn wortels heeft in de missionering en kolonisatie van het Oosten. In De Verenigde Staten werd dit model rond het midden van de 20ste eeuw deels opzijgeschoven door de **area-studies (regio-studies)**. Daar ontstond tijdens de **Tweede Wereldoorlog** en de **Koude Oorlog** immers de nood aan expertise om de vijand (later de handelspartner) beter te leren kennen. Jongeren werden klaargestoomd om vlot Chinees (of Japans, Koreaans, Arabisch) te spreken, lezen, schrijven en verstaan. De nadruk lag eerder op de hedendaagse wereld dan de verre tradities. En de specialisten werden vaak getraind in departementen als Politieke, Sociale en Economische wetenschappen eerder dan in Aziatische studies. Naar het **einde van de twintigste eeuw** werd deze tweedeling alsmaar meer gecorrigeerd: enerzijds raakten in Europa Sinologen vertrouwd met het de moderne Chinese standaardtaal en de hedendaagse problematiek; anderzijds groeide bij de Amerikaanse China geleerden interesse in het premoderne China. In **Australië** werd **New Sinology** voorgesteld als een ideale combinatie van beide.

Samen met deze veranderingen waren er ook **discussies en reflecties over hoe men China best bestudeert**: het hedendaagse versus het klassieke China, de verhouding tussen het taalonderricht en inhoudelijke vakken, kennis van de regio versus specialisatie in een discipline, het belang van teksten versus andere bronnen of meer lichamelijke manieren van leren, traditionele versus modern media, theorie versus praktijk, enzovoort. Vele alumni herinneren zich wellicht het rollenspel aan het begin van de Master waarin drie docenten met hand en tand één visie in dit debat verdedigden; sommigen hebben misschien zelfs deelgenomen aan de **Rethinking Sinology** gesprekken in de jaren 2014-15. Ook al heeft ons programma vanaf het begin in 1979 een grote **focus op de modern Chinese taal** gekend, toch was het verder overwegend Sinologisch, namelijk met een focus op premoderne filosofie en geschiedenis, meer bepaald de dertig eeuwen die voorafgaan aan het midden van de 20ste eeuw. Deze focus is met de jaren en de programmawijzigingen stelselmatig verminderd ten voordele van meer hedendaagse inhoud en een expertise in disciplines buiten onze eigen Faculteit. Dat blijkt vooral in de minor Economie en Bedrijfskunde, maar ook enigszins in de Socio-Culturele minor, met een focus op Sociologie. Ook de recente benoeming van een specialist van het moderne China ligt in die lijn. Tenslotte leek "Chinese studies" een goed verstaanbare naam voor wat wij bestuderen en doceren: namelijk zoveel mogelijk aspecten van China op basis van bronnen in de taal van de regio die we bestuderen: het Chinees.

Met de Food Ranger op ontdekkingsreis door China!

door Paulien Van Loock (2014)

Misschien hebben sommigen onder jullie al wel gehoord van het YouTube kanaal "The Food Ranger". De **Canadese blogger Trevor James** filmt hoe hij allerlei Chinese specialiteiten eet in lokale *street food* restaurants. Vaak eet hij typische lokale gerechten die niet overal zo bekend zijn, en laat hij de lokale eetgewoontes en gebruiken zien.

Trevor begon in 2014 met het maken van YouTube filmpjes toen hij studeerde aan de **Southwestern University of Finance and Economics in Chengdu**, toevallig dezelfde universiteit waar ik studeerde tijdens mijn China-jaar.

Hij was gepassioneerd door eten, en vertelde dat hij YouTube filmpjes maakte over de restaurants waar hij ging eten, en dat hij hier zijn job van wou maken. Niemand had destijds kunnen vermoeden dat hij hier ook werkelijk in zou slagen: ondertussen heeft Trevor reeds honderden filmpjes gemaakt, met **3,5 miljoen volgers op YouTube** en **2,6 miljoen volgers op Facebook**, en zijn deze filmpjes in totaal meer dan 473 miljoen (!) keer bekeken. En dit alles op amper 5 jaar tijd!

Tegenwoordig reist Trevor samen met zijn vrouw Ting ook naar andere landen zoals

Japan, India, en Maleisië, waar hij eveneens *street food* filmpjes maakt, maar Chengdu blijft zijn uitvalsbasis. Met zijn enthousiasme, leergierigheid en openheid om iets nieuws te proberen, charmeert hij kijkers van over heel de wereld. Niet zelden zie ik Belgische vrienden een post van hem op Facebook *liken*, en dan denk ik: wat is de wereld toch klein!

Filmbespreking: *American Factory* (美国工厂, 2019)

door Elisabeth Erreygers (2017)

Regisseurs: Steve Bognar en Julia Reichert. Te zien op Netflix.

Documentairemakers Steve Bognar en Julia Reichert volgen in "American Factory" (美国工厂) de Chinese glasfabrikant Fuyao Glass die de oude fabrieksgebouwen van GM in Dayton, Ohio heeft overgenomen. Het doel van de makers is een zo genuanceerd mogelijk beeld te geven van het gevolg van de Chinese investeringen. Hiervoor volgen ze met hun camera zowel de Chinese CEO van Fuyao, Mr. Cao Dewang, en de Chinese werknemers, maar tegelijkertijd wordt ook de kant van Amerikaanse werknemers uitvoerig in beeld gebracht.

De openingsscène zet meteen een terneergeslagen toon: de beelden van de GM fabriek in Dayton, Ohio die op 23 december 2008 de boeken neerlegt. Het schetst meteen een goed beeld van de achtergrond waarin het verhaal zich afspeelt: de sluiting laat 2400 mensen in miserie en werkloosheid achter. Daarna springen de documentairemakers ineens verder naar een paar jaar later: de kijker is getuige van een infosessie van een nieuwe grote Chinese speler die de oude GM-fabriek heeft overgenomen en in volle aanwerving is! De sfeer is op slag lichtvoetiger. Vele mensen bieden zich aan, waaronder ook vele voormalige GM werknemers. De meesten zijn opgetogen over de komst van Fuyao en zijn vol hoop en verwachting dat een zwarte bladzijde is omgeslagen en er een nieuw hoofdstuk kan beginnen. De Chinese investeerder, Fuyao Glass, is een Chinese producent van glas dat gebruikt wordt in auto's van merken zoals Honda, Toyota, Volkswagen, Ford en Chrysler.

De Chinese molen begint te draaien in Dayton en al gauw blijkt dat deze op een heel ander ritme draait dan pakweg de standaard Amerikaanse molen. Het prille enthousiasme van de Amerikaanse werknemers slaat al snel om in frustratie. De **verloning** bij Fuyao is beduidend lager dan wat men vroeger

verdiende bij GM, de Chinese **managementstijl** is anders, en de **veiligheid op de werkvloer** laat ook te wensen over. Daarbij komt ook de oproep onder de werknemers tot **oprichting van een vakbond**, die evenwel vakkundig genegeerd wordt door het Chinese management. Maar ook voor de Chinese werknemers is het allesbehalve vanzelfsprekend. Zij worden verplicht om in de Amerikaanse fabriek van Fuyao te komen werken, ver weg van hun familie en zonder extra verloning. Voor hen is de druk zeer hoog om dit Amerikaanse verhaal te doen slagen. De Amerikaanse arbeiders hebben hier wel respect voor en proberen hen ook wel eens mee te nemen voor een "schiet-uitje" (i.e. recreatief schieten op een metalen golfplaat). Ook hoe er met verschillende maten en gewichten wordt omgegaan met de Chinese en Amerikaanse arbeiders, zet kwaad bloed. De Amerikaanse arbeiders kunnen bijvoorbeeld niet verplicht worden om een weekendshift op te nemen, met als gevolg dat de Chinese arbeiders verplicht worden deze extra shiften te volbrengen.

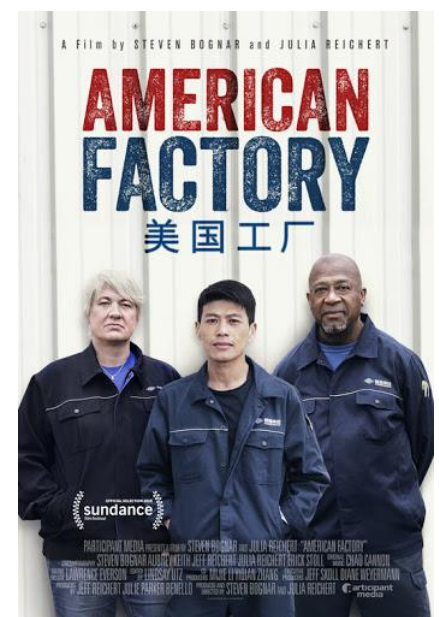

Ondanks de goede wil langs alle kanten, borrelen de onderhuidse spanningen verder op, maar van een vakbond wil CEO Cao Dewang niets weten. Ondertussen merkt de heer Cao ook op dat hij zelfs met de nodige investering en een aanzienlijk aandeel Chinees personeel (200 Chinezen tegenover 2000 Amerikanen), nog altijd geen Amerikaanse fabriek heeft die evenwaardig is in efficiëntie aan een Chinese fabriek. Wanneer hij een delegatie van Amerikaanse arbeiders uitnodigt om te kijken hoe het er in de Chinese fabrieken van Fuyao aan toe gaat, is het verschil dan ook immens. De Amerikaanse arbeiders reageren zichtbaar emotioneel en aangedaan op de werkomstandigheden en de werkethiek van de Chinese arbeiders. Eenmaal terug in Dayton proberen ze

enkele pas verworven "Chinese technieken" uit, maar het verhoopte effect blijft uit.

Ondertussen blijft de Chinese molen onverbiddeijk verder draaien in Dayton en wie niet op hetzelfde ritme draait, of tegensputtert, wordt vervangen. CEO Cao voelt dat hij zijn grip op de fabriek verliest en grijpt in: pro-vakbond activisten worden ontslagen, het Amerikaanse management moet het ook ontgelden en er komt meer ruimte voor de automatisatie van taken. Sinds de opening van Fuyao Glass America werd er al een verloop van 3000 personen opgetekend (dit cijfer omvat mensen die ontslagen werden en mensen die zelf vertrokken). Maar uiteindelijk lijkt het erop dat deze acties baat hebben en wordt de fabriek eindelijk winstgevend.

Kortom: deze documentaire brandt echt een beeld op het netvlies van de kijker van wat de Chinese investeringen in Amerikaanse bedrijven nu echt met zich meebrengen voor de Amerikaanse bevolking, en wat dat bijvoorbeeld ook zou kunnen betekenen voor Europa. Het schept een veelzijdig beeld, zonder een oordeel te vellen over de Chinese of Amerikaanse zijde. Na het zien van deze documentaire bleef er bij mij volgende vraag hangen "Wie is hier nu beter van geworden?" Maar kijkt en oordeelt u vooral zelf!

Vinger aan de pols

door Sid Gulinck (2009)

(Dit artikel is het verhaal van filmmaker Wang Qiming, die vertelt over zijn ervaringen in de door het nieuwe corona virus gegijzelde stad Wuhan. Het dateert van 25 januari 2020, nvdr.)

"Mijn naam is **Wang Qiming**. Ik ben 31 jaar oud en zelfstandig filmregisseur. Ik ben van oorsprong van Wuhan, maar werk en leef doorgaans in Beijing. Wuhan en de provincie Hubei zijn deze dagen vervuld van angst. De luttele vijf dagen dat het duurde om de stad af te sluiten kunnen nog het best worden omschreven als de plotse afdaling van een vrije-valtoren. Nu heeft Wuhan veel weg van een stad uit een **sci-fi rampenfilm**. Het weer is hier somber, mistig met tussendoor motregen. Op de loeiende sirenes van voorbijrijdende ambulances na, is op straat vrijwel geen ander levend wezen te bespeuren. Deze mega-stad met een **bevolkingsaantal van 12 miljoen** is muistil en er heerst een griezelige sfeer. Het geluid van tsiirpende vogels is duidelijk hoorbaar, net zoals dat van dode bomen die door de wind geveld worden. [...] Ik heb altijd al een film over de apocalyps willen maken, maar had nooit verwacht dat dit soort scènes zich in mijn geboorteplaats zouden afspelen, en dat nog tijdens mijn leven. [...]"

"Op 19 december 2019 keerde ik terug van Beijing naar Wuhan. Na een week in Wuhan vertrok ik naar Sichuan voor een **meditatie-retraite**. Op 25 december had ik online reeds het nieuws vernomen van een vermeend coronavirus. Toen al had ik een voorgevoel dat er iets niet pluis was, en dat de situatie vermoedelijk zou verergeren. Echter, rond die tijd stuurde de overheid een bericht de wereld in waarin ze stelde dat het virus onder controle was, en niet van mens op mens kon worden overgedragen. Mijn stille meditatiecursus vereiste dat ik alle contact met de buitenwereld verbrak. Net voor deze retraite had ik mijn moeder aan de telefoon meermaals aangespoord om

extra waakzaam te zijn. Ik voelde in mijn onderbewustzijn dat deze situatie een staartje zou krijgen. We weten allemaal wat er sindsdien is gebeurd. Wat berichtgeving en transparantie betreft, vertrouw ik de totnogtoe gerapporteerde gegevens niet. Ik vergelijk ook voortdurend het nieuws van binnen- en buitenlandse media. Dit wikken en wegen doet me vermoeden dat het aantal infecties en dodental een pak hoger liggen dan wat officieel geopenbaard wordt."

"Op 23 januari, de dag waarop de stad werd vergrendeld, is het humeur van de mensen in Wuhan overgeslaan van onverschilligheid naar extreme paniek. Het was de grimmigste dag van mijn leven. Ik werd vanzelf wakker om 4u 's ochtends zonder alarmklok. Ik voelde me machteloos door de mentale druk van de voorbije dagen. Ik bleef een tijdje op m'n rug liggen maar voelde me niet slaperig. Ik nam m'n GSM, en van zodra ik deze ontgrendelde ontplofte de bom die al dagen lang in mijn binnenste lag begraven. De stad Wuhan was vanaf nu hermetisch afgesloten. Gedurende een uur hierna voelde ik niets dan ontzetting en wanhoop. De laatste defensielinie in mijn hart had het volledig begeven. Mijn lichaam begon weg te zinken en mijn ademhaling versnelde. Plots kreeg ik het akelige, moeilijk te omschrijven gevoel dat ik zelf besmet was."

"Diezelfde dag bespraken mijn familieleden en ik of we Wuhan al dan niet met de wagen zouden verlaten. We besloten te blijven en deze moeilijke situatie tesamen te trotseren. Het is tenslotte onze thuisstad, en we moeten haar koesteren. [...] Voor Chinees nieuwjaar hadden mijn ouders en ik een roadtrip gepland met mijn vrouw Mei Lin en haar ouders. Echter, na het uitbreken van de epidemie zonderden ons beider families zich thuis af, en zien we ons nu genoodzaakt om **contact te houden via**

WeChat." De meeste van mijn naaste familieleden en vrienden hebben besloten om in Wuhan te blijven, maar sommigen zijn vertrokken. Naar mijn weten waren dit mensen die enkel in Wuhan werkten en terug naar huis zijn gekeerd voor Chinees Nieuwjaar. Als inwoner van Wuhan heb ik gekozen om te **leven of sterven in mijn stad**. Ik denk dat de meerderheid van de Wuhanen er net hetzelfde over denken, hetgeen de ziel van deze punk stad goed illustreert. (nvdr. Wuhan staat bekend als een 'ruige' stad die mee aan de wieg lag voor Chinese **punkmuziek van de jaren 90**, waar men niet vies is van rebellie en meningen die afwijken van de mainstream) Het moet dus gedaan gaan zijn met discriminatie van Wuhanen, want we pikken dit niet meer!"

"Tot dusver kunnen in de stad relatief voldoende voedsel en drank aangekocht worden in de supermarkt, maar medische benodigdheden voor ontsmetting en bescherming zijn nog steeds schaars, en de supermarkten en apotheken hebben moeite om een toereikend aanbod te voorzien.

Wat ons betreft zijn de maatregelen die door de overheid in Wuhan zijn genomen simpelweg lachwekkend en zielig. Het virus werd in december van vorig jaar gedetecteerd. Het betrof toen reeds een ernstig bedreiging voor de openbare veiligheid. Maar zo zag de overheid het dus niet. Ze arresteerden zelfs acht mensen in Wuhan voor het verspreiden van geruchten. Verdomme! Zelfs nadat de verspreiding van het virus een feit was, organiseerde [de plaatselijke overheid] verscheidene grootschalige publieke evenementen. Verdomme! Zelfs zonder de oorsprong en karakteristieken van het virus te kennen, gaf de overheid te kennen dat het virus niet de kenmerken mens-op-mens transmissie bezat. Verdomme! Na de sluiting van de stad konden reddingsmaterialen en hulp niet tijdig worden verleend aan de grootste ziekenhuizen. De overheidsdepartementen onttrokken zich aan hun verantwoordelijkheden. Het Rode Kruis deed niets. Niettegenstaande het feit dat die laatsten hun schenkers zelfs verrichtingskosten en transportkosten aanrekenden, liepen hulppakketten vast in de luchthaven. Verdomme!"

Protesten in Hong Kong: verslag ter plekke

door Kristof Van den Troost (2005)

(Dit artikel dateert van 1 november 2019, nvdr.)

*Kristof Van den Troost woont al bijna vijftien jaar in Hong Kong, waar hij nu lesgeeft in het **Centre for China Studies** aan de **Chinese University of Hong Kong (CUHK)**. Al jarenlang verzorgt hij de filmrubriek voor deze nieuwsbrief, maar gezien de recente situatie in Hong Kong vroegen we hem om iets te schrijven over de aanhoudende protesten.*

Hong Kong haalt al een tijdje regelmatig het wereldnieuws. Op het moment van schrijven zijn de protesten al bijna vijf maanden aan de gang. De controversiële uitleveringswet die de aanleiding was is een paar dagen geleden officieel teruggetrokken, maar dat zal u misschien niet eens gemerkt hebben: de protesten waren van in het begin een uitdrukking van een diepere ontevredenheid met de Hongkongse en Chinese overheden en dat gevoel is sinds juni enkel nog toegenomen. De "het-gaat-vanzelf-wel-over" aanpak van de autoriteiten, die succesvol was tijdens de vreedzame **Umbrella Movement** vijf jaar geleden, is deze keer ernstig verkeerd gelopen. Toen in juni twee vreedzame marsen (waaraan ongeveer een vierde van de bevolking deelnam) geen politieke toegevingen opleverde, was de politie om de protesten onder controle te houden.

Deze keer was er echter al gauw een aantal demonstranten die de politieke hervorming na de geconcludeerde resultaten meer zouden opleveren. Het geweld dat een climax bereikte op de gelegenheid van de zevende verjaardag van de Volksrepubliek China. Er waren in de hele stad, het openbaar vervoer, supermarkten en winkels vandalisme vond plaats. Sindsdien zijn de demonstraties iets minder intens, maar er vinden nog steeds dagelijks allerlei soorten protestacties plaats, met elke zondag grootschaliger en gewelddadiger acties die vaak grote delen van de stad lam leggen.

De protesten in Hong Kong zijn van internationaal belang om een aantal redenen, zoals de rol die de stad speelt in de handelsoorlog tussen China en de Verenigde Staten, het effect van de protesten op de bredere perceptiewijziging tegenover China in de westerse wereld, enzovoort. Ik zal mij hier beperken tot een aantal observaties over de fundamentele veranderingen die momenteel plaatsvinden in Hong Kong. Eerst en vooral zijn er de prioriteiten van de protestbeweging, de "vijf eisen": 1) het

intrekken van de uitleveringswet; 2) de oprichting van een onafhankelijke commissie om het gedrag en gebruik van geweld door de politie te onderzoeken; 3) het ontslag van Chief Executive Carrie Lam en de introductie van authentieke democratische verkiezingen; 4) de terugtrekking van de officiële beschrijving van de protesten als rellen; en 5) de vrijlating van de gearresteerde demonstranten.

Opiniepolls uitgevoerd in de laatste twee maanden geven aan dat vooral de hervorming van de politie en democratische verkiezingen de prioriteiten zijn voor een meerderheid van de bevolking. Maar liefst zeventig procent van de Hongkongers is het eens dat de politie grondig hervormd moet worden, terwijl rond de tachtig procent van de bevolking de invoer van een echt representatief democratisch systeem steunt. Ondanks de perceptie die in Chinese staatsmedia gecreëerd wordt dat de protesten gaan om de onafhankelijkheid van Hong Kong, steunt volgens een andere recente poll slechts veertien procent van de Hongkongse bevolking dit idee. Dit percentage levert Xi Jinping waarschijnlijk toch nog slapeloze nachten op: een paar jaar geleden was de steun voor een onafhankelijk Hong Kong bijna onbestaand.

Wat de opiniepolls aangeven verklaart ook de opmerkelijke verandering ten aanzien van het gebruik van geweld tijdens protesten: een grote meerderheid van de mensen die de protestbeweging steunen vinden nu dat het gebruik van geweld door demonstranten aanvaardbaar is, binnen

zekere grenzen. Dit is een aanzienlijke (en deprimerende) **mentaliteitsverandering** in Hong Kong, dat zo lang een boegbeeld voor creatief, vreedzaam protest was. Er is nu dus vandalisme, zij het van een zelfbeperkende soort: enkel bedrijven met een expliciete pro-Beijing positie zijn het doelwit. Het plunderen van winkels wordt afgekeurd en zelfs bestraft, en vaak worden er, na het vernielen en brandstichten, posters aangebracht om uit te leggen waarom dit bepaald bedrijf gevisieerd wordt. Meer verontrustend, maar ook een teken van het diskrediet van een politiemacht die selectief de wet uitvoert, is een recente trend om zelf het recht in eigen handen te nemen en tegenstanders of aanvallers fysiek te straffen.

Wat houdt dit allemaal in voor de toekomst? Het ziet er niet naar uit dat de protesten binnen de korte termijn gaan eindigen. Als de overheid nu toegeeft aan de algemene eis om de politie te onderzoeken en liefst ook te hervormen, gaat de politie zich ongetwijfeld tegen de regering keren. In plaats daarvan is de overheid tijdens de laatste paar weken geleidelijk de macht van de politie aan het uitbreiden, wat de situatie enkel nog erger kan maken: er is vaak sprake dat Hong Kong in een politiestaat aan het veranderen is. Onder de betogers is er ondertussen ook het gevoel dat er geen weg terug is: de angst is dat als de protesten eindigen, de overheid zich zal wreken tegenover de duizenden die ondertussen al gearresteerd zijn en nog verder de vrijheden van Hong Kong zal aantasten. Het is dus een alles-of-niets situatie geworden, best uitgedrukt in een protestslagan die men hier vaak op de muren vindt: **"If we burn, you'll burn with us."**

Ondanks de grimmigheid van de situatie wil ik met een positieve noot eindigen. Tijdens de afgelopen maanden zijn er ontelbare momenten geweest waarin de solidariteit, de creativiteit en het

ondernemingsvermogen van de bevolking van Hong Kong tot uiting zijn gekomen. Van het uitbrengen van protestliederen en de conversie van winkelcentra in publieke fora waar mensen samen zingen en de politiek bespreken, tot het oprichten van webwinkels die de protesten steunen en apps die helpen met de **boycot van pro-Beijing restaurants en winkels**, tot de complexe **communicatie-, consultatie- en coördinatiesystemen** gecreëerd om strategie collectief te plannen—in vele opzichten is Hong Kong een voorbeeld geworden voor andere plaatsen in de wereld waar mensen strijden tegen onrechtvaardigheid en oppressie. Het zijn deze kwaliteiten die hoop geven dat de protesten in Hong Kong, ondanks de overweldigende macht van China, uiteindelijk toch zullen slagen. Internationale steun is echter een belangrijke factor om dit te bewerkstelligen: Belgische sinologen, laat u horen!

Protesten in Hong Kong: berichtgeving vanuit Mainland

door Laura Van Laer (2014)

(Dit artikel dateert van 1 november 2019, nvdr.)

Laura Van Laer verblijft al sinds 2014 in China en woont nu samen met haar Chinese man in Shenzhen. Zij volgde de protesten in Hong Kong op de voet op en zette voor ons op een rijtje wat er op de Chinese sociale media zoal verscheen rond de protesten in Hong Kong.

Terwijl de regering van **Carrie Lam** in Hong Kong steeds meer in moeilijkheden kwam, verzamelden er reeds Chinese militaire troepen aan de grens met Hongkong in Shenzhen. "Zogezegd" werden zij daar gestationeerd voor een militaire oefening, maar iedereen maakte zich duidelijk zorgen. Terwijl het Chinese leger aan de grens stond, was iedereen er van overtuigd dat "het probleem" voor 15 september 2019 zou worden opgelost.

Maar op 15 september, de dag van het midherfst-festival, veranderde er weinig. Daarna werd er gezegd dat er voor **1 oktober 2019**, de Chinese **Nationale Feestdag**, een einde zou gemaakt worden aan de betogingen. Maar begin oktober werden de protesten echter nog serieuzer, ondanks dat nieuwe betogingen verboden werden. Op de Chinese Nationale Feestdag bleef een reactie van de Chinese regering echter uit. Tot grote opluchting van de Hongkongse en internationale waarnemers. Maar toch werd 1 oktober een donkere dag want op die dag werd voor het eerst een betogers doodgeschoten door de politie. In een nieuwe poging om de protestbeweging te stoppen, voerde de regering een noodwet in tegen het dragen van maskers tijdens de betogingen. Maar ook dit schoot bij de demonstranten in het verkeerde keelgat. Opnieuw braken er gewelddadige protesten uit en telkens weer trad de politie op met rubberkogels, traangas en het waterkanon.

De **initiële reactie** van Chinese mensen op het Vasteland was in het begin van de protesten eerder positief. Ze hadden namelijk het idee dat jongeren in Hongkong hun toekomst niet zo rooskleurig inzagen. De scholen zijn vanaf de kleuterschool al erg competitief en er is

weinig hoop voor hen om binnen te geraken in de beste universiteiten. Daarbij zijn de vastgoedprijzen gigantisch hoog en zelfs mensen met de beste jobs kunnen zich geen eigen huis veroorloven.

Maar na vijf maanden van gewelddadige protesten keerde de Chinese publieke opinie zich meer en meer tegen de protesterende Hongkongers. De Chinese bevolking voelde zich niet meer zeker van hun eigen veiligheid in Hongkong, en werd telkens weer beschuldigd van het inpikken van jobs van de *locals*. Volgens een onderzoek van de universiteit van Hongkong zou slechts 38% van de vijftigplussers zich 'trots' Chinees voelen. In de categorie van de jongeren tussen 18 en 29 jaar oud zou zelfs maar 9% zich identificeren als Chinees. Chinezen van het Vasteland werden alsmaar banger om nog naar Hongkong af te reizen. Vooral Chinese toeristen blijven weg uit Hongkong. In vergelijking met augustus vorig jaar, daalde het aantal hotelboekingen in augustus 2019 met 50%. Chinese toeristen komen vooral naar Hongkong om te winkelen. Het feit dat zij niet meer komen, heeft grote gevolgen voor winkels en shoppingcentra die nu vaak noodgedwongen de deuren, al dan niet tijdelijk, sluiten.

Er doen zoveel al dan niet valse verhalen de ronde en al het gespeculeer op de Chinese sociale media doet hier maar weinig goeds aan. Zo wordt er op Chinese sociale media gezegd dat de protesten worden opgezet door "buitenlandse krachten". Ook Amerika wordt vaak beschuldigd, omdat de protesten hen zogezegd "handig" zou uitkomen tijdens hun handelsoorlog met China.

Ook is er een theorie dat de protesten misschien zijn aangestoken door de regering van Xi Jinping om zo sneller meer controle te krijgen over Hongkong en het huidige systeem te kunnen stoppen. Of zijn de betogingen opgestart door rivalen van Xi Jinping? Zij zouden misschien net wel willen dat President Xi met een militaire interventie zijn internationale imago zwaar zou schaden. Nog zo'n complottheorie die de ronde doet is dat de demonstranten blijkbaar betaald zouden worden om op straat te komen. Maar door wie dan? Dat blijft in het ongewisse.

Ook wordt er op het Vasteland met de vinger gewezen en gezegd dat de mensen in Hong Kong hun eigen geschiedenis vergeten. Hongkong was immers slechts "geleend" aan de Britten voor 100 jaar. Ze begrijpen ook niet waarom er zo gestreden wordt voor de democratie. Zo was er ook geen sprake van democratie toen het een Britse kroonkolonie was en er was hen ook

nooit volledige democratie beloofd onder het "Een land, twee systemen"-principe. Verder kaarten de Chinezen ook een juridisch probleem aan: zo zouden alle rechtbanken worden geleid door buitenlanders en zo zouden demonstranten dus in verhouding lichtere straffen krijgen, omdat de rechters aan hun kant staan. Daarenboven is er ook sprake van het probleem dat in scholen kinderen al vanaf jonge leeftijd worden

aangeleerd om tegen het Chinese Vasteland te zijn. Als laatste moet ook de Hongkongse politie eraan geloven. Die zou volgens de Chinese publieke opinie veel te zacht optreden tegen de protesten in vergelijking met politie in Europa en Amerika, en al zeker in vergelijking met Chinese oproerpolitie.

Hoe reageert de Chinese overheid in de media? De Chinese overheid heeft de

protesten natuurlijk sterk veroordeeld en noemt de protestanten "rebellien" en "separatisten". Ze beschuldigt de actievoerders ervan dat ze proberen een revolutie teweeg te brengen en doet de protesten af als zijnde van terroristische aard. De overheid en de staatsmedia hebben het over een sterke buitenlandse invloed die zich bemoeit met interne zaken en de demonstranten steunt. Ze voeren ook druk uit op grote bedrijven zoals de **MTR Corporation** en **Cathay Pacific** om hard op te treden tegen werknemers die deelnemen aan de protesten.

Ook op sociale media worden berichten in verband met de protesten sterk gecontroleerd en gecensureerd. Na een **pro-Hongkong tweet van Daryl Morey** werden ook **NBA-wedstrijden** niet langer uitgezonden in China. En ook het Amerikaanse programma **South Park** werd verbannen nadat er een aflevering "**Band in China**" werd uitgegeven.

Valven: *In deze rubriek brengen we nieuws over uw medesinologen. Heeft u een nieuwtje: stuur maar door naar onze redactie: sidgulinck@hotmail.com*

Geboortes:

Een dochter voor...

- Op 25/11/2019 werd Olivia geboren. De trotse ouders zijn Sven Bosch (2010) en Ying Chen.

Een kleindochter voor...

- Carine Defoort (1983), trotse oma van kleindochter Yafa (3/12/2019). Mama: Sarah Schreurs en papa: Mohammad Hammash.

Overlijdens:

Met spijt in het hart delen we u het overlijden mee van Katrien De Busser (†25 oktober 2019). Na een slepende ziekte is Katrien zachtjes ingeslapen in het Jessaziekenhuis te Hasselt. Ze was afgestudeerd in 1996. Katrien schreef haar thesis over de Duitse Turfan-Expedities.